

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

ΦΑΔΤΣΟ!... (Τού Ζιμπεριάν)

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Ο ΘΥΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Δύο ημέρες τώρα, ο Δόν Ντιέγος ήταν καταλιπημένος κι' απελπισμένος. 'Ο κόμης Ντέ Γκοσιμά τον είχε προσβάλει θανάσιμα. Έπάνω σέ μι' αμυλονειμία τον είχε χτυτήσει στο πρόσωπο. Και τώρα ο Δόν Ντιέγος αισθάνονταν τὸ μάγουλό του νά ζωή άζωμιά από τὸ χάπισμα που τὸ ἔδωσε ὁ κόμης.

Δέν εἶνε ἔρμηος στὸν κόσμο ὁ Δόν Ντιέγος, ἀλλὰ εἶνε γέρος.

Καὶ τὸ χέρι του πού τρέμει, δέν ἔχει δύναμι νά σηρώσει τὸ σαβί. Δέν εἶνε ἔρμηος στὸν κόσμο ὁ Δόν Ντιέγος. "Ἐχει τρεῖς γιουούς. Κι' ἕνας ἀπὸ αὐτούς θ' ἀγαπάει βέβαια νά τον ἐδικαιηθῆ, νά ξεπλῆνη στὸ αἷμα τοῦ ἔγχρου τους, μὲ μιὰ χειρὶ του σαθαῖά, τὴν ντροπὴ τοῦ πατέρα του... Ποιὸς ὅμως ἀπὸ τοὺς τρεῖς γιουούς εἶνε ὁ πῶ ἀξίος καὶ ὁ πῶ γενναίος ν' αὐτὴ τὴν ἐδίκησι; Γιὰ νά τὸ καταλάβῃ αὐτό ὁ Δόν Ντιέγος πρέπει νά μεταγαρισθῆ κάποιον τέχνασμα. Σκέπτεται γιὰ μιὰ στιγμή καὶ ἕστερα, καλεῖ τοὺς τρεῖς τὸν γιουό, νά παρουσιαστοῦν μπροστά του. Πῆγαν κι' οἱ τρεῖς καὶ στάθηκαν αὐστηλοὶ ἐμπρός στὴν ψηλὴ ἔδρα πού καθόταν ὁ πατέρας τους, τὴν κομωμένη ἀπὸ σκαλιστὸ ξύλο βαλανιδιάς...

Σ' ἕνα νεῦμα τοῦ Δόν Ντιέγου πλησίασε πρῶτος ὁ μεγαλύτερος γιουός. "Ἐσομνη, πήρε εὐλαδικά στὸ χέρι του τὸ χέρι τοῦ πατέρα του καὶ τὸ φίλησε. Τότε ὁ Δόν Ντιέγος ἄρπαξε ἀπότομα τὸ χέρι τοῦ γιουό του καὶ τὸν δάγκωσε ἄγρια τὸ μικρὸ δάχτυλο. 'Ο γιουός του τρέμαξε, χλωμασε ἀπὸ τὸν πόνο, ἀλλὰ ἔμεινε ἀσάλευτος καὶ αὐστηλός στὴ θέσι του.

'Ο Δόν Ντιέγος δέν εἶπε λέξι. Κότταξε κατὰματα τὸ γιουό του, ἀναστήναξε καὶ τὸν ἄρπασε νά ξαναγιορῆσι στὴ θέσι του...

"Ἐπειτα ἦρθε ἡ σειρά τοῦ δευτέρου γιουό κι' ἐπανελήφθη ἡ ἴδια σκηνή. Μά

κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ γέρος πατέρας δέν ἔμεινε εὐχαριστημένος καὶ εἶπε στὸ γιουό του μὲ περιφρόνησι :

— Φύγε !...

Καὶ ἦρθε κατόπιν ἡ σειρά τοῦ τρίτου παιδιοῦ, τοῦ Δόν Ντιέγου, τοῦ Ροδρίγου, τοῦ πῶ μικροῦ καὶ πῶ ἀγαπημένου.

Αὐτὸς ὅμως δέν ἔσκαψε νά φίλησῃ τὸ χέρι τοῦ πατέρα του. Μὲ τὰ μάτια σπιδόβολα ἀπὸ θυμὸ, τοῦ φώναξε :

— Ἀρεκέτὰ γέρο !... Τρελλάθηρες καὶ μὰς γέρεσαι μ' αὐτό τὸ προσβλητικὸ τρόπο; Φτάνει πιά !... Πρόσεξε γιατί δέν θὰ μπορέσω νά κρατηθῶ ὡς τὸ τέλος καὶ θὰ σέ σκοτώσω, τώρα ἀμέσως, ἂν καὶ εἶσαι ὁ πατέρας μου !...

Τότε, ὁ Δόν Ντιέγος, τρέμοντας ἀπὸ γὰρὰ μπροστὰ στὸν ἔξαγριωμένο του γιουό, ἔσκαψε, φίλησε τὸν Ροδρίγο στὸ μέτωπο καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἐσὺ μονάκι εἶσαι ἀξίος γιὰ νά μὲ καταλάβῃς. Κότταξε τὸ κοκκινωμένο μου μάγουλό κι' ἄκουσέ με... Εἶνε τώρα δύο ἀνάκληρες μέρες πού ἔσκαψα ἀπὸ ντροπὴ καὶ ταπεινότη... 'Ο κόμης Ντέ Γκοσιμάς λογιώχησε μαζί μου καὶ μ' ἐχτύπησε στὸ πρόσωπο... Ἐδικαίωσον με, Ροδρίγε, σκόττωσε τὸν κόμητα !...

— Δύο μέρες, φώναξε ὁ Ροδρίγος, πέσασαν διὰ μέρες ἀπὸ τότε; Τί καλὸ λοιπὸν σοῦ ἔκαμα, πατέρα μου, γιὰ νά μ' ἀφῆσης νά γέρω ἐπὶ διὰ μέρες ἕνα ἀτιμασμένο ὄνομα;

— Παδί μου, εἶπε ὁ γερο-καπότης ἐνθουσιασμένος γιὰ τὸ θυμὸ τοῦ γιουό του, δοξίμασα νά σηρώσω τὸ σαβί μου, ἀλλὰ δέν μπορέσα... Εἶνε πολὺ βαρὺ γιὰ τὸ χέρι μου... Ἐδικαίωσον με λοιπὸν ἐσὺ καὶ σκόττωσε τὸν κόμητα.

***

'Ο Ροδρίγος ἔφηνε καβάλλα πάνω σ' ἄλογο του, τὸ γρηγορο καὶ δυνατὸ, ἄφο

Στὸ δεξιὸ του χέρι κρατοῦσε ἀπὸ τὰ μαλλιά ἕνα κεφάλι !...

πότε μαζί του το ζοχτερό του σταθί. "Έργου γράφορα σάν άστραλή, πηράνοντας να βαή τόν κόμητα Ντέ Γζουμάς.

"Ο Λόν Ντιγός ήταν ήρωας τόφα. "Έλιπε και περμένε το γρησιού του γυιού του. "Η όρεξ περιόσαν, ο ήμος βασιλέρι κι' ανάτλιε πάλι, δύο φορές... Κι' Ξζαίνα, τήν τρίτη μέρα, ο Λόν Ντιγός έρωξε το φλογερό τόν βέλαινα στή μαριμαρένια σάλλα που ο άρχοντες στή σάλα και είδε το Ροδρίγο να στέκεται εκεί τρισερός και μεγαλοπρεπής.

Στό δεξιό του χέρι που τό είχε σηραμένο ψηλά, κρατούσε από τό μαλλά ένα ζοχτερό κεφάλι... "Ήταν τό κεφάλι του κόμητος Ντέ Γζουμάς!...

Έίχε έξιδιχθεί... Έίχε ίζανουήνισ το γέρο πατέρα του...

***

"Η Ντόνα Σιμώνη, ή κόρη του κόμητος Ντέ Γζουμάς, καθότανε τόφα δεισιμόταξη και σιωπηλή, μέσα στον πάργο της, του όποιου είχε σκεπάσει τους τοίχους με μαύρα άνθρακιά...

Δέν ιστορούσε να καταζήνι τον Λόν Ροδρίγο γιατί σκότισσε τον πατέρα της. Τόν σκότισσε, αφού μοναχάρισε μαζί του, σύμφωνα μ' όποις τους όθους της τιμής.

"Άλλα δέν ιστορεί και να μην τόν μισή, δέν ιστορούσε να πη τόν φροιάται... Γιατί από τόν καρπό που έδινε όργανή, ο άπαίσιος αυτός Ροδρίγος, με τό παιδικό πρόσωπο και τή σκληρή ψηλή περιούσε συχνά με τό παύρο του άλογο μπροστά από τόν πάργο της και γελούσε και τήν ερωτεύονταν, καθώς τήν κίταξε από μακριά...

"Απελευσιμένη παιά ή Σιμώνη, πήρε και ζήτησε τήν προστασία του βασιλιά. "Ο βασιλιάς τήν άκουσε με προσοχή κι' όστρα διατάξε να τού φέρονε μπροστά τον τόν Λόν Ροδρίγο.

Σέ λίγο ο νέος ίπλότης σκενόταν, ρόδες αναρχαίνοντας τήν όρχη του, μπροστά στο θρόνο του βασιλιά, όρθιος, σιμά στη ναυατισμένη όργανή.

"Ο βασιλιάς κίταξε τ' άπολιμένα προς όθους λεπτά, κινένια χερσάια της νέας κόρης, και τα ξανά της μαλλά που έλαιαν σάν χρυσά νάπο από τους πέπλους πέτσιους της, κίταξε και τό ψηλό άνάστημα, τό περιόμο κι' όρατο πρόσωπο του Ροδρίγου, τους κίταξε και τους δύο όζοι τή όρα και σκέφτηκε ότι εϊ δύο άνθρα όμοιο νέοι, ήταν άξιο ο ένας για τον άλλο, και γοργέλασε.

— Ροδρίγο, είστε σέ λίγο, στέφους ο' αυτή τήν κοπέλα τόν πατέρα της, τόν μόνό τήν προστάτη. Κι' ένώ αυτή δέν σ' έχει περιάξει ποτε, δού τήν ένοχλει κι' τήν φοβερίζεις άζώια. Της όφείλεις ίζανουήσι. Ροδρίγο. Και δέν βήσιζο κανένα άλλη σωστή λήσι για να τή ίζανουήσι, παρη αυτή μόνό: Ροδρίγο, γιη του Λόν Ντιγών Ντέ Μπιάβα θα παντρευτείς με τήν Σιμώνη, τήν κόρη του κόμητος Ντέ Γζουμάς!...

— Δέν είνε δειντόν αυτό, είπε ο Ροδρίγος.

— Είμαι ο βασιλιάς σου, και ο κώρος σου... Σέ διατάζω...

"Ο Ροδρίγος έζωριε ίζάνουα τό κεφάλι του.

Τότε ο βασιλιάς κίταξε εύθε τους πατάδες, έβαλε ο ίδιος τό όλότερο χέρι της νέας κόρης μέσα στο δειντό χέρι του νέου ίπλου, και πρόφερε μαζί με τους λειποτρούς του "Υψίστου τις προσευξές που ένοιονον για πάντα...

"Ο Ροδρίγος χούριε να πη μή λέξή, πήρε τή γυναίκα του στο άλογο του και τήν ώδηγισε στο σπίτι που τού είχε χούρισε ο πατέρας του.

Κι' όταν έδιναν εκεί μόνον, πήρε και της έφερε όια τα κλειδιά του σπιτιού και της είπε:

— Ατά είνε τα κλειδιά του σπιτιού μου και τόν θρηναφουόλαζιον μου. Είσαι ή γυναίκα μου κι' είνε δικαίωμα σου να τα κρατάς εσύ. Θά είσαι ή κούρα μέσα στο σπίτι μου, άλλα δέν θα έχης κανένα δικαίωμα στην καρδιά μου. Δέν θέλω να μένω μαζί σου στο ίδιο σπίτι. Θά φύγω από τό ίδιο βράδι, και θα πάω να πολεμήσω, τους έχθρους τής πατρίδας μου... Δέν έχεις να φοβάσαι τίποτα όσο θα λείπω...

— Και τί έχω να φοβηθώ; απάντησε με ύπερημάνε ή Σιμώνη. Δέν είμαι τίχα ή γυναίκα του Ροδρίγου; Ποιός θα τολμήσει να με περιόξη;

"Ο Ροδρίγος τήν χαιρέτισε κι' έφυγε, χωρίς να πη άλλη λέξή. Χάθηκε μέσα στη νύχτα ο θοαίος κι' ύπερημάνος καθάλαρης...

***

"Η Σιμώνη ζούσε παιά μονάχη μέσα στο μεγάλο σιωηλό σπίτι που τήν είχε εγκαταστήσει ο Ροδρίγος. Καταγινώτανε από να δινη διαταγές στις ύπηρέτους και να έπιβλέπει κι' ή ίδια στις διά-

φορες έργασίες. Πότε—πότε έφτανε ως αυτή ή εδση ότι ο Ροδρίγος νικίει πάντα στις μάξες, πολεμώτα εν όνοματι του βασιλιά του Φερδινάνδου της Καστίλης...

"Ένα βράδι, καθώς ή Σιμώνη καθότανε στον δώμα του σπιτιού της και κίταζε πέρα, μακριά, είδε μερικούς καθάλαρης, οι όποιοι έχταναν καθάλαρης.

"Η όμοση νέα κατάλαβε άμείσως ότι μαζί μ' αυτούς ήταν κι' ο Ροδρίγος και κίταξε να τόν ίποδεχτή. Τόν χαιρέτισε ίστοτακτικά, με προσέξε ότι ήταν πολύ γλυκός. Έίχε πληρωθεί στον όμο, και καθώς έφυγε με τό άλογο του, ή πληγή του άκούε και ύπαισες...

— Ξέρω ένα ματαίω που χαιτρεθεί άμείσως τις πληγές, και μαλακώνει τους πόρους, είπε με σιγνήσι ή Σιμώνη. Θές να σου δέσω τή πληγή σου, Ροδρίγο;

"Ο Ροδρίγος τήν έρωξε άπότομα. Μά έρωσε όλος απ' τήν έζαντήσι και κίναζότανε.

— Αρθένα, του είπε τότε ή Σιμώνη, μ' έναν τόνο έπιτακτικό, είμαι ή γυναίκα σου, κι' έχω καθήκον να δικαίωμα να σέ περιόξω.

Κι' ένώ οι ύπηρέτες έβάζαν τόν Ροδρίγο στο χρεβάτι του, ή έρωση νέα πήρε να βαή τό θαματούχο βάλαμο που χαιτρεσε όλες τις πληγές, όταν ήρωσε κρατώντας το κι' άρχισε να περιόξεται τόν λαβουόμο, ο Ροδρίγος έρωξε τό βέλαινο τον άπάνου του και σιγνή νήθηκε. "Έβλεπε τα μικρά, λεπτά χερσάια της να τόν περιόξονται με τόση ίζανουήσι, να βγάξουν με προσοχή κι' έπιτησιότητα τόν βαρό τόν σιδερένιο θώρακα, κι' ύστερα να πλένον με άρωματισμένο κρασί τόν πληρωμένο τον όμο...

Δέν μίλισε όσώ τόσο καθόσο ο γενναίος ίπλος. "Ήταν θησιμόνος με τόν έαντό του, γιατί δέν είχε τή δύναμη ν' άνηθή τις περιουήσεις της Σιμώνης, και γιατί άθανόταν μ' έζωριστήσι άπάνου στον όμο του τό άνάλαφο άργημα τόν χερσών της. "Υστερα ή Σιμώνη κίταξε τήν πληγή του με καθάρο και λεπτό άστρο παιά και τόν σκέπασε άπλά...

"Ο Ροδρίγος έλλεισε τότε τα μάτια του κι' έτοι όπως ήταν ζορραμένος και τόν έφυγε ο πορετός, άποκοιμήθηκε... Και καθώς κοιμότανε, τό πρόσωπο τόν πήρε μιά γλυκιά και ήμερη παιδική έσφασι.

"Η Σιμώνη έμεινε εκεί κοντά του, και τόν κίταξε... τόν κίταξε...

***

Από μέρες πέρασαν. "Ο ίπλος έγινε καλύτερα. Κι' ήθελε παιά να μ' ήγη ή γυναίκα του. Τού φαινότανε τόφα παιά γλυκό να έχη μιά γυναίκα να τόν περιόξεται τόσο άφροσιμένα. "Άλλά ή Σιμώνη δέν πήγαινε στο δειντόν του παρά μόνό για να τού αλλάξει τή πληγή. "Υστερα κινώτανε στα διαμεριματά της όκωαζι.

"Ετσι ο Ροδρίγος άρχισε σιγά-σιγά να πλήττει. «Χωρίς άλλο, σκέφτηκε, πρέπει να φύγω πάλι για τους πολεμούς. Δέν είμαι κανονικός για όκογενεακή ζωή.

"Άλλά δέν μπορούσε να καταλάβη κι' αυτός γιατί ή ίδεια ότι θα ήγη πάλι μακριά γιη τήν καρδιά του βασιλιά όλην.

Πρίν φύγη όσώσο, σκέφτηκε ότι έφαρξε να εζωριστήση τήν Σιμώνη για τις περιουήσεις της.

— Μ' έχεις περιουήθει, της είπε, τόσο πολύ, με τόση άφροσιούσι... Πες μου λοιπόν τί θέλεις να σου φέρω για να σ' εζωριστήσω; Θές τό μαργαριταρόν περιόξισμα που φορούσε ο μαύρος βασιλιάς που αξιμαίσιουσι; Θές ένα χρυσό διάδημα που πήρα από τό κεφάλι μιάς βασιλίσσας;

— Δέν θέλω τίποτα από αυτά, άποκρίθηκε ή Σιμώνη. Μόνό σέ παρακαλώ να μου χαιρίσι τόν σάλο σου.

— Θέλεις τόν σάλο μου; φώτισε μ' έκαπλή ο Ροδρίγος. Μά τί θα τόν κίνησι;

— Θά τόν έχω για σεντοφιά, απάντησε ή Σιμώνη.

"Ο Ροδρίγος άποκρίστηκε με λήση τόν το πιστό τον σιμά. Και τού φάνηκε άζώια πολύ παραέξο το ότι τό ζώο έδειξε άμείσως πως προτιμούσε να μείνη μαζί με τήν Σιμώνη.

"Ετσι έφυγε ο Ροδρίγος πάλι για τόν πόλεμο, κι' έμεινε μόνη ή Σιμώνη, με τό σιμά τόν στο σπίτι...

Μά αυτή τή φορά ο Ροδρίγος άρωσε τόσο πολύ να γερσιή, όποτε ή Σιμώνη νόμισε πως δέν θα τόν ξανάβλεπε παιά. Δέν ήξερε ότι ο Ροδρίγος είχε γερσιε κρυφά κι' όλη μέρα τριγυρόνους στο γειτονικό δάσο, μη μπορώντας κι' αυτός να καταλάβη τί ήταν από που τόν τραβούσε τόσο άναχητα προς τή Σιμώνη. Τήν παρμόναιε από μακριά όσο να τήν δη να προβήση στον δώμα του σπιτιού, όπου πήγαινε να φουβήσι, κι' όταν κάποτε άργούσε να φανή

"Η Σιμώνη έπλενε μ' άρωματισμένο κρασί τόν πληρωμένο τον όμο...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
"Τ' ΑΚΡΙΒΑ ΚΑΙ ΤΙΜΗΜΕΝΑ"
Δήγημα του κ. Γιάννη Βλαχογιάννη
"ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΑ ΣΠΙΤΙΑ"
Μονογραφία του κ. Θεόδ. Βελλινιάνη
"Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΑΛΣΠΟΥΛΑΣ"
Μιά έπιστολή του κ. Κόστα Πασαγιάννη

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΟΙΩΩΝ

ΕΙΛΟΥΥΤΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

A. N.

«Χτεμαπάντ» τής φετινής εποχής. Σπανία λεπτότης και διαφάνεια φωτογραφίας. Τό ύψος τής απλό και άρετές, προσελκύει άμέσως τήν συμπάθεια. Έλαστική, χωρτομένη, χωρίς κοκκαλιές και προστοιήσεις — ποδ δεστωχός: Έχουν πολλές συνομηλιάς τής. Μορφωμένη Ικανοποιητική. Τήν διακρίνει καθοριστικώς άμφυτος. Αί εμφάνισις τής στις πλέον έλκετες δεξιώσεις θεωρούνται διά τήν παιδαγωγική χάριν τής και τήν απλότητα τών τοιαυτέτων τής.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Αί δεξιώσεις συμπληρώνονται ήμερα με τήν ήμερα, όποτε να προηγουμένη λίαν ζοφωρά ή κίνησις στις Άδην, αιώσεως τήν άποκοπή, ή' όσον ήτοι προαναγγέλλονται από τόρα δυο χωρετικώς έστεριδες ή πολλές χωρετικώς μαστίγες.

— Όμοιωτική δεξιώσεις — μαστίγα τού παρελθόν Σάββατον παρά τό ... και τή κ. Άρ. Λαδοπολίον.

— Στόν διάδοσον τού σπουδύ διακρίνεται τό έλλεικτό γούστο τής οικοδοποιήσις, τής άποίας ή παρουσία ήτο, άπως πάντοτε, ό στόχος των πλέον διαμαρτυριών βλεμματιών.

— Τό κώλοσον κατηρησιμένον με πολλήν φινέττα, Ικανοποιεί και τά πλέον άδύκοτα ρούστα. Δείχως από πελοπια γαρφαλάκια ντεγχανών ή μέσα σέ άνδοδοξία Μονάριον.

— Η τοιαυτέτα τής οικοδοποιήσις ιδιομορφική και καλλιτεχνική, απλά-άντ-γοράτ, έναμοιονίζετο με τήν θαυμασία αιώσεττα τής.

— Αί πλέον άξιοσημειώτοι εμφάνισις, λόγω ερίκα, ήσαν ή κ.

... έσει, έννοιοθε μεγάλη λέξη στην καρδιά του.

Όθωμε να ή άριστε με τόν φακτό του, για δι' αυτά ό Ισότης. Κι' ενό όπλοσε προς ένειν τά χέρια του, με καρδιά γεμάτη τόθο, τήν κατωριότητα συγχωρών μιλιά τόν γούστη τόσο... Θρωμάτω άνομία τις α ρες ποδ τόν περιποιηθή τόσο... Άχ, γιατί να μην ήχη με άνομία μεγάλη πληγή στο σώμα του, με πληγή, από τήν όποια να τρέξει όλο τον τό άνω, για νάβη ήτσι με τά πρόμα να τρέξη κοντά τή Σιώνη, ήρτόντας τήν βοήθεια και τήν προστασία τής, σάν ένα μικρό παιδάκι; Πόσο ποδ έντρωσιμένο από σπύτον ήσαν τό σπυλί του, ποδ ήμενε κοντά τής !...

Μιά μέρα τέλος ό Ροδρίγος διεκρίνε τή Σιώνη να κάθεται έξω από τό σπίτι σ' ένα μαρμαρινο πέδρο και πλησιάζε κοντά τής σιγά-σιγά, άνάμεσα άτ' τά δέντρα.

Η Σιώνη κινάτσε, σάν άντα, πέρα, προς τή όσει και κοντά τής καθότανε τό ποτό σπυλί τού Ροδρίγου.

Τό Ξέπνο ζώο μάντεψε τήν παρουσία τού κριόνου του, κι' αναστήρισε Ξέφανα, σάν να ήθελε να φύγη. Μιά ή Σιώνη τό κράτησε. Συγχωρώνς ό Ροδρίγος άνοιξε τή γυναικα τον να λή :

— Γιατί θές να φύγης μακριά μου κι' εσύ, μοναδική μου σύντροφος; Ό Ροδρίγος μας δέν μας θυμάται πού... Μας Ξέχασε, άλλωμονο !... Έσένα ίσοσ να σε συλλογίζετα κάποτε, με έμένα ποτέ — ποτέ δέν θα με ασπύρεται ό λατρευτός μου. Τι άνόγη του ήμων !... Έλπισα ότι μια μέρα θα γύρισε και θα μοι έπίστρεπε να τόν άγαπάω. Αλλά δέν θα ρήθι ποτέ πού και πρόετα να χύσω κώδε έλπίδα. Φες μου !... Τι γίνετς ήσαν ή στιγμές ποδ μοι έπέτρεπε ν' άγγίζω τόν ώμο του !... Μη φεύγης, άγαπημένο μου σπυλί... μην φεύγης... Γιατί άν μ' έγκαταλείρης κι' εσύ, σε ποιόν τότε θα έμωστρηθώμου τόν πόνο μου;

Κι' ή Σιώνη έβλαψε φθοφίζοντας αυτά τά λόγια, έβλαψε άκομπλητώντας τό μισούλι τής στο κεφάλι τού σπαλιου.

Ό Ροδρίγος παρασιόσεσ τότε τούς κλάδους τών δέντρων, τόσά σιγά, όποτε όποτε ό σπυλί του δέν έννοιοσε, και πλησιάζε άθρόωβα κοντά στη Σιώνη. Μιά κι' ή ίδια δέν κατάλαβε τίποτε, καθώς έβλαψε σκαμένη πάνω στο ποτό ζώο. Έγνωωσε όμως Ξέφανα δυο χέρια να τήν άγκαλιάζουν σιγά κι' αυτή και τό σπυλί και, καθώς σήμωσε Ξέφανα τό κεφάλι τής, είδε τόν Ροδρίγο... Τής φάνηκε τότε ότι όνειρηόταν και χαμογέλασε μέσα στα δάκρυά τής. Κι' ό Ροδρίγος έσκυψε κι' έπαι τά δάκρυά τής. Αλλά δέν τήν χέλι τον σ' ένα θεμιό και παράφορο, σ' ένα φλογερό φίλημα αιώσις άγάτης...

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 52 - 03) ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έσοτερικώ δι' έν έτος Δρχ. 150 Η Έσοτερικώ Λ'ρ. Άγγίλιας Μία Έξωμνος 80 Η Άμερικη δολλάρια 6. και δι' Άλην τήν Άρρηκήν και Βελγικόν Κογκό έτήσια συνδρομή Σελίνια 30. Αί έπιστολαί και τά χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευθύνονται προς τόν Ιδιοκτήτην τού «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ.

Τιμή έκάστου φύλλου Δρχ. 3.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :

Έν Άμερική Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New - York U. S. A., έν Αίγυπτό - Σουάν δ κ. Χαριστόδουλος Σαράρης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandria, και έν Βελγικώ Κογκό δ κ. Γεώργ. Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΙΕΝ ΤΗΝ κατά φύλλον τώλοσην τού «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» : NEW YORK NEWS AGENCY, General P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, όπου δέον ν' άπευθύνονται οι ένδιαφερόμενοι.

Άλεξ Ράλλη μελετημένο σύνολον ύμνων και άσπρω, ή κ. Πετρούση με βαθύχρωμη τοιαυτέτα και καπέλλο πρόσιον, διακροκόμενον διά τόν περιφρασισόν του, ή δις Νεοφίτων με καλλιγραμική ζωφύξει σέ ζωία κόκκινο βαφθ, ή κ. Η. Πετροκοκκίον με πρόσινη τοιαυτέτα.

— Είσοφρες ήσαν κατά συμπλήρωση τρεις άδελφοί, ή κ. Η. Παλάτσι φησιγομωία φεγγυόλιος από σφαιριότητα και κωλοσύνη και αί κ. κ. Ζωλοσώστα και Δροσίλια, μελαχρονώς φησιγομωίες έξωστρεφής κοσμητάδες.

— Έπίσης παρεφρήσαν αί κριόια Ρωσάκια, Α. Μιχαλαζοπούλου, Μαλαμά, Άγεντιόλη, Κ. Γεωργιάδη, Χάρβη, Μεταξάκη, Μελετοπούλου ποδ είνωση, Τζαλόφ, από τής ζωφρετής τοιαυτέτες και καπέλλο, Άργυροπούλου, Δότη, Μοζαά κνήνη τοιαυτέτα γαρφαλάκια με έριμια, Καρέλλια, Ψισαή, Η. Μπέλη, Τσοσφύλιον κοσμητάτη.

— Και οι κ. κ. Χάρβη, Μπερτόλδη, Μαλαμάς, Τσακιάς, Κ. Γεωργιάδης, Κ. Τζαλόφ, Αιδούσος, Κρίνος, Μεταξάκης, κλπ.

— Δεξιώσεις προχθές παρά ή κ. και τή κ. Μ. Ποιηή.

— Οι οικοδοσιότα έδίζοντο συμπληρώσι τούς ποικιληθείς των κεκλιμένους.

— Άπειρία τραπέζων κριτίς και ζοφωράτων ρούστ.

— Διακρίνεται τήν Προβείσαν τής Άγγίλιας κ. Ράμφη, τόν Περεβεντή τής Ρουμανίας κ. Ρωζάνο, τόν Περεβεντή τής Τουρκίας και τήν κ. Ένις Μπεη, τόν Περεβεντή τής Άλβανίας και τήν κ. προβείσαν, τόν κ. και τήν κ. Η. Ταυδάρη, τόν κ. και τήν κ. Φραντζή, τόν κ. και τήν κ. Έκτ. Καρούλι, τόν κ. και τήν κ. Μιταράκη, τόν κ. και τήν κ. Γ. Μαζαά, τόν κ. και τήν κ. Ταν. Δαμαλά, τόν κ. και τήν κ. Κ. Μεταξά, τόν κ. και τήν κ. Ι. Άθηνόγους, τόν κ. και τήν κ. Ν. Γαροπίτη, τας κριόια Δαμαλά, Τσοσφύλιον, Γαλιόττα, Παλαστράτο, Άντ. Φοτιάδου, Μαισίνη, Μπότη, Άθανασία, Μιταστή, τόν κ. και τήν κ. Άντ. Πάλη, τόν κ. Άνδρεάδην, τήν κ. Μεζώρη, τόν κ. και κ. Φιλ. Παλαγοργίου, τόν κ. και κ. Ούραση, τόν κ. Δηληράνην, τόν κ. και τήν κ. Ζωγράφου, τόν κ. Άλ. Άργυροπούλου, τόν κ. Παλαγοργιάδου, τας δίδας Κατέρσου, Μιταστή, Αίσα, Λαγοράκη, Δαμαλά.

— Άγγέλλεται ζωφρεσιές εις τήν Ούγγρωην Προβείσαν παρά τή κ. και τή κ. ντε Μολδοβάνη διά τήν 29ην τούζ, ήμεραν Πέμπτην.

— Πολύ διασκεδαστική χωρετική μαστίγα παρά τή κ. και τή κ. Άλεγγη.

— Τό όριον μέγαμον με τας μεγαλοπρεπείς αιώσετας παρουσιάζεσ ενόστισμον θέαμα, όποτεσ κοπέλλες, φρεμιατα σε χρωμάτα αλλήλωρα, φησιγομωίες άνθισόμενες, τλάς ζωφροτάτη, συντελούσαν σέ μοναδικό άντρωϊν.

— Μεταξόν τής κομψής και γνωστής νωλίας δέν έσημειώθη όστις μια άπουσία, παρουσία και παρόντες όλοι.

— Τούς κεκλιμένους έδίζοντο αί δίδες Πόπη και Τζία Άλεγγη.

H MONTAIN

H ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Η Εικόνα τού σημερινού έξωφύλλου μας εινε έργο του Γερμανού ζωγράφου Φλόχ και φέρει τόν τίτλο «Η Γήσους».

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

— Έξεδόθη τό φύλλον Γενουαριού του φιλολογικού περιηδίου «Κοκλάδες» και τό έτ' άριθ. 6 τούτος του «Παιδικού Κόσμου» με ένδιαφερόντα περιεχόμενα.

— Υπό τού έδωτοζού όσον τής Άλεξανδρίας Α. Κασσώνη Ξερόδδη, εις τήν σειράν τών έκδόσεων τής «Ερεϊνής», μελέτη τού κ. Σ. Πετρούδη με τόν τίτλον «Τό πρόβλημα Άνατολή-Δόσις» και ποιέται εις τά Βιβλιοπωλεία άντι όρχ. 10.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

Η πιό ένδιαφερόουσι σελιδες από τό περιφημο βιβλίο τού ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ πεύ άναστάτωσε τήν κοσμική Εύρώπη : «ΤΟ ΣΑΡΩΜΑ ΤΩΝ ΠΑΛΗΩΝ ΚΑΛΩΝ ΤΡΟΦΩΝ» «Η ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΟΣΜΙΚΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ».